

tek fáradt agyamban, megérkeztünk a főbejáratunkhoz. A parkban épp az élősövényt metszette a kertész, az udvaros meg a tegnapi szélvihar leverte ágakat hordta ránk. Egyenletes tempójú mozgásukat, magukba fedkedő tevés-vevésüket szinte jólesett szemlélnem. Jólesett a szememnek, hogy ez a két ember rendületlenül dolgozik, miközben Damoklész kardja az ő fejük felett is ott lebeg. S ezt legalább olyan jól tudják, mint én magam. El se tudom dönteni, irigyeljem vagy csodáljam őket háborítatlan nyugalmukért. Tanulnom kellene mozdulataikat. Eltökéltté váltanom magamban mechanikusnak látszó cselekvéseiket. Semmit sem szabad feladni önként. Semmit abbahagyni!

Amíg ezeket a sorokat írom, a konyhában fölforr a tea. Elő fogom venni a szekrény mélyére rejtett füstszínű üvegbögrémet. Azt, amelyik majd' másfél éve nem volt a kezemben. Azért dugtam el, hogy ne legyen a közelemben. Ne forduljon föl a gyomrom, ne öklendezzek a látványától. Ne idézzen leküzdhetetlen nyelési nehézségeket. Tűket a kézfejemen, a karomba szúrva. Ne emlékeztessen a bennem csordogáló sejtölő mérgek szagára. A megsemmisítés előjátékára. Az elhatározás nem lassú éréssel keletkezik bennem, nem úgy, mint az undor: hosszú, egész éves folyamatban. Hirtelen fogant meg az elgondolás: nem élhetek örökké a kísérteteimmel körülfogva. Megkeresem ezt a bögrét. Könnyű és mégis határozott mozdulattal kiemelem a tálak, lábasok és fazekak mögül. Belőle iszom

meg a ma délutáni teámat. Ünnepi ez a teázás. Azért is, mert eltaszított tárgyaimhoz való visszatérésom új korszakom érkezését jövendőlteti, s azért is, mert amíg gőzölög kezemben a frissítő és gyógyító nedű, megérlelődik bennem a döntés. A lassú és megfontoltan lenyelt kortyokkal együtt szétárad bennem valami egészen új érzés. Olyan, amely egyszerre megnyugvás és egyszerre elszántság. A cselekvés elszántsága. Nagyon jó volna ugyan Nelli vagy Balázs közelében élni, hívásuknak engedni, nem vetném meg azt a háborítatlanságot és jólétet sem, amelyről ők regélnek, de nem megyek el innen sehova. Azt hiszem, férjemnek is elfogadhatóbb a maradás programja, mint a végérvényes távozás. Az otthonunk, mindenünk felszámolása. Talán sok ellenlábásunknak megkönnyíteném a dolgát, lehet, hogy a magamét is, ha jó néhány sors társamhoz hasonlóan a külföldet választanám. De nem! Nem fogom menekülőre! Akkor sem, ha küldenek! Ha ki akarnának taszítani innen. Nekem itt dolgom van továbbra is. Közöm, jogom semmivel sem kevesebb ehhez az országhoz, mint azoknak, akik fölénk tornyosulnak. És lesz erőm, tudom, lesz tűrőképességem a folytatáshoz! Visszaszerzem a régi formámat, az egészségemet – azért is! Nem hagyom itt a mieinket, és azt sem, amit együtt fölépítettünk. Harcolni fogok a megtartásáért, amíg élek. Isten engem úgy segítjen. Ámen.

– vége –

APOSTAGI ZOLTÁN

## Aggotthon

*Még nem tudtam, amikor elindultam,  
hogy nemcsak az előtérig jutok.  
Igaz, egy lépést sem tettem  
tovább, ezt mások megtették  
helyettem, tudniillik a bevonultak,  
akik az ebéd után magánzárkájuk  
felé mentek engedelmesen.  
Bevonultak. Mindent beismerve:  
a csontok ropogását, az izmok  
merevségét, a gázon felejtett ételt,  
sőt, a be nem vett gyógyszereket is.  
Bevonultak, amiképpen a hajnali  
álomba a gyereksírás, a pisitől ázott  
pelenka szaga, s a babaszájon  
kibuggyanó tejút, hogy letöltsék  
egyetlen bűnüket, az öregséget,  
ezt az életfogytiglant –*

## Ácsolják már

*ácsolják már a világot  
melyre lefeszítenek  
akár a lenyúzott állat bőrét  
de vérem fölfelé csorog  
miként a lebunkózott Ábelé*

*s ha majd ott fekszem  
és nem emel föl senki  
de plecsnivé száradt vérem  
politikusok mellkasán rohad  
mint értékrend rendjel*

*és átlépnek rajtam  
mint mártír ősökön az idő  
mert azt hiszik minden átléphető  
homlokomra ezt írjátok  
EURÓPA*